

Arrest

nr. 111 418 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Koreaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 3 september 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 december 2011 het Rijk binnen en diende op 9 december 2011 een asielaanvraag in. Op 6 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Noord-Koreaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in de provincie (do) Hamgyongnam Xinpo stad, Rjukté 2 tong 25 ban op 10 oktober 1980. Uw ouders waren beiden lid van de Arbeiderspartij en zelf werd u lid van de Jeugdvereniging. In april 1999 verhuisde u naar de provincie Ryanggang, Punsang district, Xinwon ri, 3 ban. Nadat u uw middelbare school beëindigde studeerde u voor kok en nadien ook voor kleuterleidster. Uw ouders bezorgden u een job op een veeboerderij. Na drie jaren betaalde u om deze officiële job te behouden maar begon u in feite eigen zaakjes te doen en verkocht u koper en ijzer. U bekam toen u zo zaakjes deed een CD-Rom van Zuid-Korea. U bekeek deze bij een vriendin thuis, samen met nog twaalf vrienden. Jullie werden echter op heterdaad betrapt en allemaal gearresteerd op 12 september 1997. Het onderzoek duurde ongeveer een maand en op de rechtbank werd u veroordeeld tot drie jaar cel voor het overtreden van de wetten, ook de anderen kregen dezelfde straf. Als politiek criminelen werden jullie naar de gevangenis gestuurd. Slechts twee overleefden de gevangenis. U kwam vervroegd vrij op 30 december 2009 omdat u hard gewerkt had in de gevangenis. Tot augustus 2010 bleef u bij uw ouders omdat u zo verzwakt was. Aangezien er door uw fout twaalf mensen veroordeeld waren en u bijna alleen overleefde werd u zo bekritiseerd en werden er stenen naar u gegooid zodat u er niet langer kon blijven. U vertrok naar China en werd er verkocht aan een Chinese boer in de Chinese provincie Liaoning. Hij verkrachtte u, sloeg u en u ondernam verschillende pogingen om weg te lopen. Tot juni of juli 2011 bleef u bij hem en dan kon u een kerk bereiken. Dankzij de pastoor kon u China verlaten. In oktober 2011 verliet u China. U verklaarde zich vluchteling in België op 9 december 2011.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse ambassade, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ -, 2 februari 2012, punt 6). Het gegeven dat u, die oorspronkelijk uit Noord-Korea komt, na aankomst in Zuid-Korea de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verkregen, heeft u echter nooit aangehaald. U heeft ook nooit uw Zuid-Koreaanse reispaspoort voorgelegd, terwijl uit de reeds aangehaalde informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade blijkt dat u wel over een dergelijk document beschikt en u bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten (Verklaring DVZ, 2 februari 2012, punten 18-20). U heeft dan ook getracht om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden over uw nationaliteit. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Op de vraag of u, naast de Noord-Koreaanse nationaliteit, nog over een andere nationaliteit beschikt, antwoordde u immers negatief. U ontkende zelfs uitdrukkelijk ooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit te hebben aangevraagd (Gehoorverslag CGVS, 28 maart 2013, p. 4). Uw leugens over zulk cruciale element als uw nationaliteit ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Zelfs na confrontatie met de informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade, bleef u ontkennen over de Zuid-Koreaanse nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid.

Het gegeven dat u mogelijks ook nog steeds over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt en het gegeven dat Noord-Koreanen die in het buitenland asiel hebben aangevraagd bij terugkeer naar Noord-

Korea zeker problemen riskeren die gelijkstaan aan vervolging, leidt in uw geval echter niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan. Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan verzoekende partij de nationaliteit draagt.

Gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u zeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Zuid-Korea. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U haalde bij aanvang van uw asielaanvraag immers geen elementen ten opzichte van Zuid-Korea aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Zuid-Korea of indien u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De vrees die u inroept ten aanzien van Zuid-Korea, meer bepaald dat de Amerikanen het land exploiteren en er op elk moment een oorlog kunnen beginnen, kan niet in aanmerking genomen worden daar dit louter hypothetisch is en hieruit geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie kan worden afgeleid. Ook uw vrees dat uw Noord-Koreaanse familieleden niet kunnen overleven als uw foto in Zuid-Korea gepubliceerd wordt is te hypothetisch (Gehoorverslag CGVS, 28 maart 2013, p. 4, p. 12).

Gezien al deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Noord-Koreaanse identiteitskaart neer. Dit vermag niet bovenstaande vaststellingen om te buigen aanzien uw oorspronkelijke Noord-Koreaanse nationaliteit op zich niet betwist wordt. U legt nog een medisch attest neer dat gewag maakt van littekens maar ook dit kan, en dat hoeft geen betoog, bovenstaande vaststellingen omtrent Zuid-Korea niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Noord-Korea, maar dat u wel naar Zuid-Korea kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. motiveringsverplichting, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van art 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de identiteit en nationaliteit de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en §2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden nationaliteit beoordeeld. Immers indien verzoekster een dubbele nationaliteit heeft, dient ze aan te tonen dat ze geen bescherming kan vinden in beide landen. De vaststelling dat zij bescherming kan vinden in één van de landen waarvan zij de nationaliteit bezit, volstaat aldus om haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit en nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij probeert de bewijslast om te draaien en het CGVS verwijt geen bijkomend onderzoek te hebben aangegaan inzake de officiële informatie van de Zuid-Koreaanse overheid die bijgevoegd was aan het administratief dossier en ten gevolge van een materiele vergissing pas op de terechtzitting van 3 september 2013 werd neergelegd. De zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 17 september 2013 om verzoekster de kans te geven deze informatie (opnieuw) in te zien.

3.3. Ter terechtzitting wordt thans niets bijgebracht tenzij dat verzoekster volhardt in haar verklaringen afgelegd voor het CGVS dat ze nooit in Zuid-Korea is geweest en heeft er niet de nationaliteit verkregen.

3.4. Verzoekster meent voorts dat ze wel degelijk haar volledige medewerking heeft verleend. Zij heeft de waarheid verklaard, kan men haar dat verwijten als gebrek aan medewerking? Uit het administratief dossier blijkt dat men de vingerafdrukken die men van verzoekster heeft afgenomen overgemaakt heeft aan de Zuid-Koreaanse instanties. Men voegt alsdan een tekst in het Engels toe aan het dossier waarin de autoriteiten van Zuid-Korea zeggen in bijlage een overzicht te geven met geboortedatum, geslacht en

resultaat uit de database. Nergens blijkt hoe de Zuid-Koreaanse autoriteiten dit zijn nagegaan. Er worden enkel nummers vermeld: als verzoekster werkelijk verblijfsdocumenten (waaronder een reispaspoort) zou bezitten, dan kunnen de Zuid-Koreaanse autoriteiten dit toch gewoon overleggen? Hoe de vingerafdrukken van verzoekster gecontroleerd werden, wanneer men deze in Zuid-Korea zou hebben afgenomen, wanneer zij daar alsdan asiel zou hebben aangevraagd, wanneer zij er verblijfsdocumenten zou verkregen hebben, over dit alles wordt er niets vermeld in de informatie die Zuid-Korea voegt. Voor het CGVS is daarenboven de kous hiermee af daar men verder stelt "*u heeft twee nationaliteiten en wij onderzoeken dan op Zuid-Korea want daar hoeft u niets te vrezen*". Het onderzoek is weinig ernstig en verzoekster kan hieromtrent absoluut geen verweer voeren daar zij enkel een standaardattest krijgt voorgelegd met een referte erop, en de vermelding "same as above", "zelfde als hierboven" en dat moet dan slaan op dat zij zou teruggevonden zijn in de database van KOREA, er staat niet van Zuid- of van Noord-Korea, enkel Korea. Bovendien is het administratief dossier onvolledig: waar is het document waarbij de vraag gesteld werd aan de Zuid-Koreaanse ambassade? Hoe gaf men als referte BB-022 aan verzoekster haar dossier? In het antwoorddocument dat gevoegd is aan het administratief dossier worden een aantal zaken in voetnoot vermeld, echter deze toch niet onbelangrijke documenten worden niet gevoegd aan het administratief dossier: er wordt ook niet gemotiveerd hieromtrent in de bestreden beslissing terwijl het toch wel noodzakelijk is dat verzoekster hieromtrent verweer zou kunnen voeren. Het CGVS stelt dat verzoekster de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou hebben aangevraagd en dat zij hierover gelogen heeft: maar waaruit blijkt in het administratief dossier of zelfs uit de bestreden beslissing op zich dat verzoekster loog? Wanneer zou zij die hebben aangevraagd? De Zuid-Koreaanse overheid beperkt zich tot cijfers en referenties om info te geven over een databank die "Korea" genaamd wordt: dit is weinig ernstig. Het is nog minder ernstig dat het CGVS zich enkel en alleen op dit document meent te steunen aanwezig in het administratief dossier om verzoekster haar asielaanvraag af te wijzen. Verzoekster zou documenten hebben in Zuid-Korea: de beslissing geeft hier niet meer informatie over. Er is een duidelijke schending van de motiveringsverplichting voorhanden.

3.4.1. De Raad stelt dienaangaande vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster teruggevonden werden in de database van de tot Zuid-Koreaan genaturaliseerde Noord-Koreanen (antwoorddocument NK2013-010w, "*resultaat verificatie databank Zuid-Korea*"). De Raad stelt bovendien vast dat, conform de overeenkomst *Note Verbale CGRS-KR-001: Exchange of biometric data tot detect, prevent and disrupt abuse of the Belgian asylum agency*, op 4 december 2012 tijdens een onderhoud met de heer K., Eerste Secretaris en Consul op de ambassade van de Republiek Korea te Brussel, nagegaan werd of verzoekster daadwerkelijk de Zuid-Koreaanse nationaliteit verkregen had. In het antwoorddocument van Cedoca NK2013-010w wordt uitdrukkelijk gesteld dat volgens de diplomatieke vertegenwoordiger van de Republiek Korea (Zuid-Korea) in Brussel verzoekster afkomstig is uit Noord-Korea, maar ondertussen de (Zuid-)Koreaanse nationaliteit heeft verworven en beschikt over een (Zuid-)Koreaans reispaspoort. Bij dit document werden zowel de *Note Verbale CGRS-KR-001* gevoegd, als de toestemming van verzoekster van 16 oktober 2012 om haar vingerafdrukken over te maken aan de Zuid-Koreaanse autoriteiten, als haar vingerafdrukken als het resultaat van de verificatie van de vingerafdrukken, overgemaakt door de Zuid-Koreaanse ambassade bij de Europese Unie ("*Fingerprints Inquiry Report*"). Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de naam, het geslacht, de geboortedatum en de vingerafdrukken van verzoekster werden teruggevonden in de databank van Zuid-Korea. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij stelt dat "*Nergens blijkt hoe de Zuid-Koreaanse autoriteiten dit zijn nagegaan?*" aangezien het *Fingerprints Inquiry Report* is bijgevoegd met een begeleidend schrijven van de Zuid-Koreaanse ambassade bij de Europese Unie (*Embassy of the Republic of Korea*), noch is het ernstig te vereisen dat de Zuid-Koreaanse autoriteiten verzoeksters verblijfsdocumenten (waaronder een reispaspoort) moeten overleggen. "*Het document waarbij de vraag gesteld werd aan de Zuid-Koreaanse ambassade*", heeft als wettelijke basis de *Note Verbale CGRS-KR-001: Exchange of biometric data tot detect, prevent and disrupt abuse of the Belgian asylum agency* die bij het dossier gevoegd werd, waarbij tevens uitdrukkelijk voorzien is in een verdere informatie-uitwisseling door het CGVS en de Zuid-Koreaanse ambassade wanneer er sprake is van een *biometric match*. Ook de andere documenten waarvan sprake in de voetnoten, werden bij het dossier gevoegd, dan wel zijn deze consulteerbaar via het internet. Verzoeksters verdere opmerkingen doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling.

3.4.2. De Raad stelt dan ook vast dat uit deze documenten ontegensprekelijk blijkt dat, op basis van verzoeksters vingerafdrukken, kan vastgesteld worden dat zij de Zuid-Koreaanse nationaliteit op basis van naturalisatie geniet en over een Zuid-Koreaans reispaspoort beschikt (administratief dossier stuk

26). Verzoekster blijft dit ter terechtzitting ontkennen maar kan haar verblijf in China niet objectiveren, noch aantonen wanneer ze er toekwam en vertrok terwijl ze volgens haar verklaringen gesteund werd door een kerkelijke instantie en niet toelicht waarom ze met deze geen contact opnam. Verzoekster kan evenmin verklaren hoe haar vingerafdrukken in de archieven van de Zuid-Koreaanse naturalisatiediensten terecht kwamen. Verzoekster kan dan ook niet stellen dat de “ze wel degelijk haar volledige medewerking heeft verleend”.

Verzoekster heeft daarbij ook nagelaten spontaan haar Zuid-Koreaanse nationaliteit op te geven zowel op de DVZ (vragenlijst 2.6, verklaring 6) als op het CGVS (gehoor 28 maart 2013 p. 4). Verzoekster heeft evenmin haar Zuid-Koreaans reispaspoort voorgelegd, terwijl uit bovenvermelde informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade blijkt dat verzoekster wel over een dergelijk document beschikt en zij bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten (zie gehoor 28 maart 2013 p. 4). Uit het feit dat verzoekster deze belangrijke informatie aangaande haar nationaliteit heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties en tevens uitdrukkelijk ontkende ooit een andere nationaliteit te hebben gehad (zie gehoor 28 maart 2013 p. 4), blijkt dat zij getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, wat haar gehele geloofwaardigheid er onderuit haalt.

3.5. Aangezien verzoekster de Zuid-Koreaanse nationaliteit geniet en zij geen persoonlijke problemen ten opzichte van Zuid-Korea aanhaalt, en zij dan ook aanspraak kan maken op de Zuid-Koreaanse bescherming, zijn haar verdere opmerkingen ten aanzien van haar Noord-Koreaanse nationaliteit, het Noord-Koreaanse identiteitsdocument en een Noord-Koreaanse terugkeer, overbodig.

Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het volharden in haar asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van ongegronde beschuldigingen naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan *“Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee zegt het CGVS zelf uitdrukkelijk dat in geval van terugkeer naar Noord-Korea verzoekster een ernstig risico zal lopen. Of verzoekster een risico loopt in Zuid-Korea (waar men haar ten onrechte naar wil terugverwijzen), zegt men niets. De eigen informatie van de verwerende partij stelt aldus dat de eigen overheid van verzoekster niet in de mogelijkheid is om haar de nodige bescherming te bieden. Waaruit blijkt dat de Zuid-Koreaanse autoriteiten verzoekster zullen overnemen/terugnemen na het einde van haar asielaanvraag? De kans is reëel dat dit niet het geval zal zijn, is alleszins niet aangetoond en dus diende men ook de vrees voor Noord-Korea te onderzoeken”*.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van

herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster nog verwijst naar Guinee, neemt de Raad aan dat het hier een materiële vergissing betreft en waar zij verwijst naar de overname/terugname, verwijst de Raad naar verzoeksters Zuid-Koreaanse nationaliteit.

4.3. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK